

Този период на зверски преследвания завършва известно време след възкачването на Мария Терезия на Хабсбургския трон. От 1761 г. тя и нейният наследник Йосиф II предприемат систематичен опит да асимилират всички роми, като ги заселват из Хабсбургските земи и ги закрепостяват, като им забраняват номадството, търговията с коне, да имат собствени водачи и дори да говорят собствения си език. Вероятно най-драстичната мярка е насилственото отнемане на децата от техните родители и даването им за отглеждане при нероми, за да им се осигури християнско възпитание.

В сравнение с предходните, тези мерки са просветени, тъй като се основават на принципа, че интеграцията ще сполучи само чрез заселване, наемане и образование на ромите или, както те официално са преименувани, *Neubauern* (нови фермери) или *Ujmagyar* (нови унгарци). В чешките земи са основани няколко колонии, които трябва да осигурят адекватно приспособяване; на практика те не просъществуват дълго, въпреки че една колония в Южна Моравия остава чак до 30-те години на XX в. Но във всеки случай общият брой обхванати бил относително малък; в Словакия обаче положението е доста различно.

XIX в., подобно на XV, се откроява с липсата на сведения за ромите. Опитите за асимилация рухvat със смъртта на Йосиф II през 1790 г. и ромите са оставени да бродят из бързо индустриализиращите се чешки земи, очевидно без да причиняват нещо повече от спорадично местно недоволство.

Циганите често посещавали селата, мъжете продавали вериги, брадви и свредели, жените предсказвали бъдещето с карти или на ръка на безумни жени и правели магии.¹⁴

През 1887 г. е въведена "модерна" политика на официално регистриране и тормоз. Подобни мерки са възприети от други западноевропейски страни (например Бавария и Франция).